

**Gudernes
skabelse**
Anno 2021

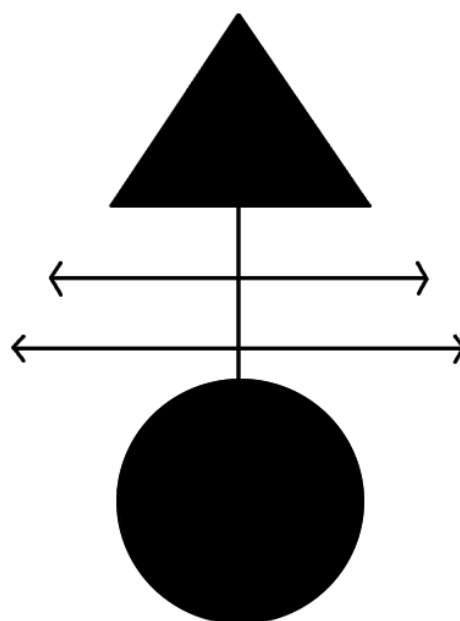
Indhold

De første guder	3
Gru	3
Luskom.....	3
Lyranos	4
Valhjarna og Silvia	5
Forbandelsen	6
Normark.....	7
Dværgene	8
Gru vækkes	9
Den anden verden – gudernes nye rige	10
Orkerne.....	11
Elverne.....	11
Goblinerne	12
Sortelverne	12
Mennesker.....	12
De ophøjede guder	13
Skarmarl.....	13
Hykil	13
Garm og Toris	15

De første guder

Gru

Da verden stadig lå tavs hen... da verden stadig var ung... da skabtes der af mudder, rødder og sten, en skikkelse, der rejste sig af jorden. Dette var Gru. Gru var den første skabte gud. Hans kæmpe krop var som af sten og rødder, og hans hjernes spind var som mudderet på bunden af den dybeste sø. Gru travede hvileløst rundt i årtusinder, kunne ikke andet end at sætte sit ene tunge ben foran det andet. Som han gik, rystede han store kampesten af ham selv, og hans store fodtrin fik bjergene omkring ham til at skælve, så store sten trillede ned. I sin langsomme færd, knuste han endda bjerge, og smadrede store huller i jorden, og med denne vandren formede han den verden, vi i dag betræder og kalder for Ros. En dag i Grus vandring skete det, som aldrig var sket før. Gru kom til et sted, hvor han allerede havde været. Gru forstod det ikke, han havde vandret så mange mil, så hvordan kan man gå så langt for til sidst at ende, hvor han engang startede?

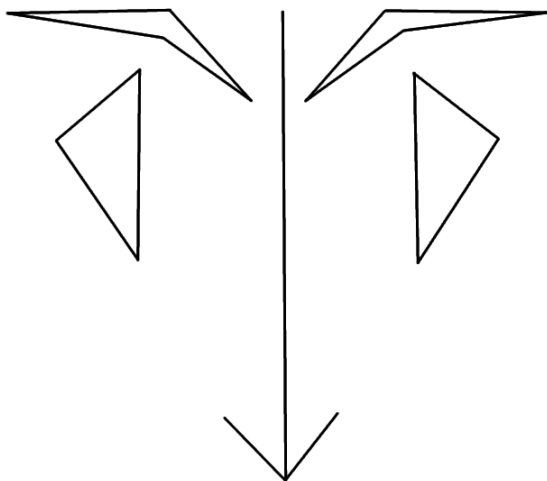
Dette kunne Gru ikke forstå og ville sætte sig for at tænke og forstå det. Da hans tunge krop ramte jorden, lukkedes hans øjne og han faldt i den dybeste søvn, men i Grus sind var der ikke fred, for han havde oplevet noget, der satte hans tanker i gang. Gru drømte drømme, hvor han så nye ting han intet kunne forstå af. Hans hjerne begyndte at koge, mens hans store krop lå stille hen, og så skete det en dag, at ud af hans tusinde drømme sprang en lille skikkelse. Den kravlede ud mellem buske og sten. Han var kløgtig af tunge og gik af den lange, snævre gang, for til sidst at komme til hulens udgang. Der var gået århundreder. Grus kæmpe krop var tilgroet, rødderne i ham havde sat sig i jorden. Han lå stille som alt andet, bortset fra den, der lige var kommet til. Denne skikkelse kunne man på ingen måde sige havde slået rod, for blandt træer og buske løb han rundt. Nyt liv var kommet til. Et lille grønt væsen ved navn Luskom, der sprang rundt i et forsøg på at snakke og holde lange taler for træer.

Luskom

Den lille, grønne Luskom fortalte eventyr fra den fantasifulde hjerne han besad. En dag imens han sad og digtede på det næste eventyr, han ville fortælle, kom der pludselig et spørgsmål til ham: *Hvem har egentlig skabt mig?* Han tænkte, at nogle af de gamle træer, som havde stået der længe før han kom, kunne svare ham. Han løb hen til den nærmeste store eg. "Hvem har skabt mig? Svar eller jeg vil aldrig mere fortælle eventyr for dig!" krævede han, men egen stod tavs. Luskom så vredt op på træet. "Svar mig eller jeg gør alvor af mine trusler!" sagde han, men stadig intet svar.

Den lille, grønne mand vendte træet ryggen. Der var jo rigeligt af gamle træer, så han sprang hen til det næste. "Sig mig, gode træ, hvem har skabt mig?" spurgte han, men det eneste der kom fra træet var tavshed. Endnu en gang blev der på Luskoms spørgsmål ikke svaret. Han blev arrig og spurtede hen til det næste træ. "Svar mig her, eller jeg flår hvert enkelt blad af din stamme! Hvem skabte mig?" spurgte han endnu engang. Træet svarede kun med stille hvislen fra bladene. Da sprang Luskom op i træet og startede

med den største gren han kunne finde og flåede alle bladene af. "Svar mig eller jeg fortsætter!" skreg han, men stadig intet svar. Da Luskom igen stod på jorden med blade omkring sig, havde han stadig intet svar.

Luskom var ved at sprænges af vrede, så i sin arrighed løftede han sine spinkle hænder langt i vejret og skreg højt og bittert. Et skarpt lys skar ned igennem himlen og træet brød i flammer. Luskom sænkede forbløffet sine hænder igen. Hvad var der sket? Hvordan kunne det ske? Luskom gik hen til et andet træ, rakte hans arme i vejret og skreg højt. Dette træ led samme skæbne som det andet. Luskom havde ikke fået svar, men havde opdaget noget, som for en kort stund kunne stilne hans tørst efter svaret. Den nat efter månen var stået op, var det ikke kun hende der var lyset, men hele den store skov under hende rakte også lange fangarme af flammer op mod hende. Lyden af et gentagent skingert skrig fulgte flammerne på vej, for nede på jorden sprang den lille Luskom dansende rundt. Det ene skrig efter det andet og de skarpe glimt fra himlen dannede rytmer til hans dans.

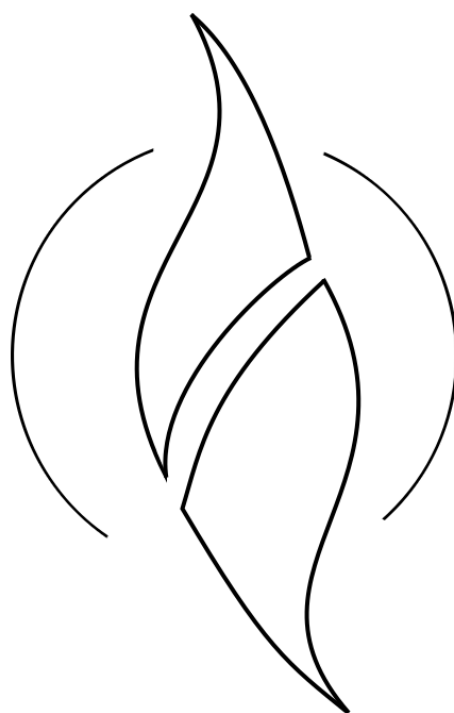
Den nat led alle træer for Luskoms hævn. Da solen igen lod sit lys ramme jorden, lå hele egnen omkring Gru grå og afbrændt hen. Alt var svedent og på himlen lå der stadig store, tunge skyer af røg. Der var dog en eneste glædelig forandring, for alt lå stille hen som det ikke havde gjort gennem lange tider. Luskom var forsvundet. Før solen havde kastet sine første stråler, var han draget over de første mil, for sent på natten, da han stod der indhyllet i flammers skær, var spørgsmålet atter kommet til ham. Han tænkte, at der da måtte være en der havde skænket ham disse kræfter, og hvis der var det, måtte der vel også være et svar.

Lyranos

Der gik igen århundreder, hvor Grus egn lå stille hen. Nye frø begyndte igen at spire, og træer fik lov til atter at slå rod. Verden omkring Gru var igen som før Luskom kom til, på nær en stor skovdel som aldrig igen fik lov at vokse op. Da skete det igen, at en skikkelse kom kravlende ud igennem den snævre, næsten tilgroede gang. Dette var Lyranos, en høj og pænt udseende herre. Da han rejste sig i fuld højde og lod solen skinne på sit ansigt, kom der et par lange spidse ører til syne. Ligesom Luskom, forlod Lyranos Gru-bjerget gennem en af de mange tunneller.

Han så langt omkring sig, og forelskede sig straks i hvad han så.

Efter at have vandret længe, var han allerede samme dag i færd med at bygge sit hjem et sted i skoven. Lyranos levede mange år i fred og fordragelighed med sine omgivelser, år hvor han dyrkede den lille mark han havde anlagt, levede af rødder, bær og hvad hans mark kunne give ham. Lyranos havde ingen grund til at bevæge sig ud i den store verden, der omkransede ham, for hvorfor skulle han forlade alle sine kære ejendele, for blot

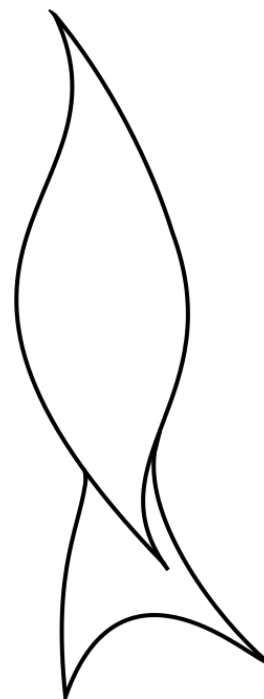
at rejse og komme til et nyt sted lige så smukt som dette og så begynde forfra? Der var dog en ting der plagede ham. Han ville så gerne have en eller flere at dele alle sine gode stunder med. Lyranos gik og sukede efter en familie. En dag hvor han sad og snittede med den kniv, han lige havde lavet, kom han på den tanke, at han kunne snitte sig en ung kvinde som i det mindste kunne sidde i tavshed og nyde solnedgangen med ham. Den næste morgen påbegyndte han sin opgave.

Valhjarna og Silvia

Ved morgengry drog Lyranos ud i skoven for at finde sig det træ der skulle forme sig til kvinden. Han fandt et højt, slankt asketræ og fældede det ved hjælp af nogle store sten, han havde flækket, og bragte det udvalgte stykke af træet med sig hjem. Allerede den første aften dukkede der de yndigste små fødder frem. Lyranos var så opslugt af sit arbejde at han ikke ænsede verdenen omkring sig, for han kunne ikke andet end blot at snitte i asken. En uge tog det ham at snitte kvindefiguren færdig. Han snittede og snittede til hans hænder blødte, og at han var så udmattet at han faldt i søvn, så snart han lagde sig. Uden anden inspiration, havde han skabt hende i sit eget billede, med den høje pande og de spidse ører, men ansigtet... ansigtet var så smukt og blidt.

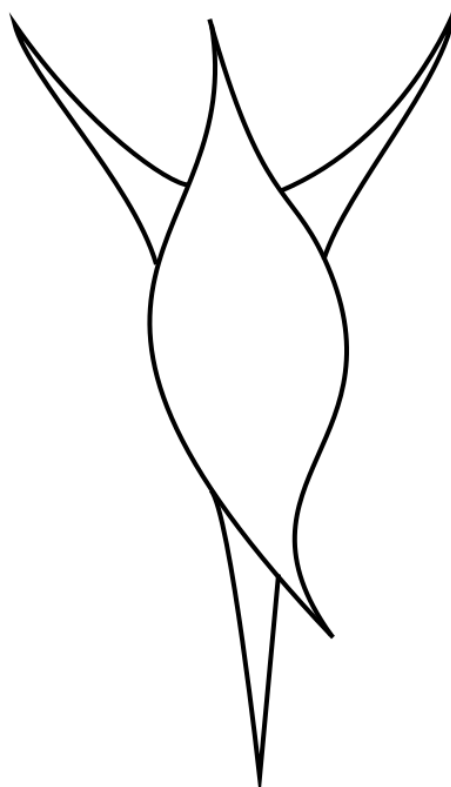
Tidene gik og Lyranos glædede sig over hendes selskab. Mange aftener tilbragte de sammen, så solen gik ned over skovene. For Lyranos var stilheden imellem dem intet problem, for han fortalte lange fortællinger om, hvorledes hans dag var gået og hvilke planer han havde med fremtiden, og altid stod hun der, blot lyttende. Det gav Lyranos en indre ro, nu hvor der var en til at lytte til hans ord. Men som somrene gik, fik Lyranos dårligere og dårligere samvittighed over at tilbringe så megen tid i marken og i skovene, for så stod hans kære jo blot tavs alene derhjemme på gården uden nogen at lytte til, uden nogen at være sammen med. Dette plagede ham meget, så meget at han en dag besluttede sig at skabe en søster til hende. Søsteren skulle være lige så speciel som hende, han allerede havde skabt, dog skulle det ikke blot være en genskabelse af hende, så han brugte lang tid på at søge efter det helt rigtige træ.

Han kom langt omkring i sin søgen og endte en dag ude i den sorte del af skoven, den del der aldrig havde fået lov til at rejse sig efter Luskoms hærgen. Her var en stor mose, hvor ensomme, døde træer rakte op. Han spejdede for at se om søsteren var at finde her. Han bemærkede en mørk, nærmest sort gren, der ragede op af dyndet. Han blev nysgerrig og ville se hvad der gemte sig i dybet. Efter en længere kamp med mosen fik Lyranos bjerget sig hen til den stamme som havde pirret hans nysgerrighed. Det viste sig at være en stamme af den sorteste moseeg. Han var ikke i tvivl; langt om længe havde han fundet søsteren. Men den rå form af stammen var for tung til at trække den lange vej gennem skoven, så Lyranos havde intet andet valg en at påbegynde sit arbejde her hvor han stod. Dagene gik mens han bearbejdede træet. Arbejdet gik hurtigere end første gang. Allerede på tredjedagen stod søsteren færdig. Nu var det ikke noget problem for ham at bære hende gennem skoven, hjem til gården. På vejen hjem gik han og tænkte over, hvad han havde skabt. Pludselig slog det ham, at han ikke havde navngivet dem. Før havde det ikke været nødvendigt, men nu hvor der var to, var det jo mest sømmeligt, at de havde hver deres navn. Det var sent på aftenen, da Lyranos nåede

hjem. Han var træt oven på de foregående dages strabadser og den lange vandring gennem skoven. Han tænkte, at en god nats søvn måske ville få ham til at komme på nogle navne, der ville være passende til hans døtre, for så kunne han navngive dem som det første den næste morgen. Det sidste han gjorde inden at gå i seng, var at placere en sten i sine døtres pander. Datteren af asketræ fik en sten så sort som mosens dyb, og datteren af moseeg fik en sten så hvid som nyfalden sne.

Lyranos vågnede tidligt den næste morgen, og det var ikke megen søvn han havde fået. Han havde vendt og drejet sig det meste af natten i sin søgen på navne, der ville være ærefulde nok til hans børn. Han hørte hvisken og fnisen ude fra gårdspladsen, og sprang så hurtigt han kunne ud af sengen og ilede mod døren. Her sprang et syn ham i møde som han aldrig havde turde tro kunne ske. På gårdspladsen under den store eg, sad begge hans døtre lyslevende. Da de så den ældre Lyranos, rejste de sig begge og rakte deres arme ud mod ham imens de tiltalte ham Fader. Lyranos nærmest snublede dem i møde. Der stod de længe, blot knugede hinanden til sig. Lyranos græd. Tårnende trillede fra hans kind til jorden, og blomster sprang hvor de ramte. Han navngav sin lyse datter Valhjarna og sin mørke datter Silvia.

Forbandelsen

En dag da Silvia og Valhjarna sad ved den store eg, kom en lille, grøn skabning frem. Silvia og Valhjarna, der aldrig havde set andre end hinanden, deres fader og dyrene omkring dem, blev skræmt af dette grønne væsen, som hed Luskom. Uanset hvor mange gange, de bad ham om at forlade stedet, nægtede han. Så blev Silvia rasende og sagde, *"Dig, din lille usle skabning, vig bort fra vores hjem, eller jeg skal føre dig bort med magt!"*

Luskom, forbavset over at nogen talte til ham på den måde, forsvandt hurtigt ud af syne. Aldrig før havde han oplevet sådan en vrede hos noget væsen. Den eneste han havde mødt, der havde talt sådan til ham, var ham selv. Aftenen kom, og Lyranos vendte træt hjem. Valhjarna og Silvia fortalte Lyranos om det grønne væsen der var kommet til dem ved deres daglige siddested, og som senere hen havde nægtet at lade dem være. Lyranos bad sine døtre holde sig fra ham, for han havde hørt skovene hviske om skabningen Luskoms destruktive adfærd.

Næste dag vendte Luskom tilbage, og Lyranos krævede at vide, hvad han var og hvad han ville. Luskom fortalte ham, *"Hvad jeg er, kan ingen fortælle mig, da ingen i denne verden kan give mig et svar! Men jeg har taget mig et navn, som behager mig, Luskom! Jeg er kommet tilbage til dit hjem, fordi den ene af dine døtre har en vrede jeg vil eje. Lad mig ægte din mørke datter, for hun er som natten, jeg beundrer!"*

Lyranos blev rasende og sendte Luskom bort, men Luskom lod sig ikke slå ud. Han kom igen hver dag inden solnedgang for at bede Lyranos om Silvias hånd. Men det samme svar blev givet Luskom hver gang, og for hver gang han fik afslag, voksede hans vrede.

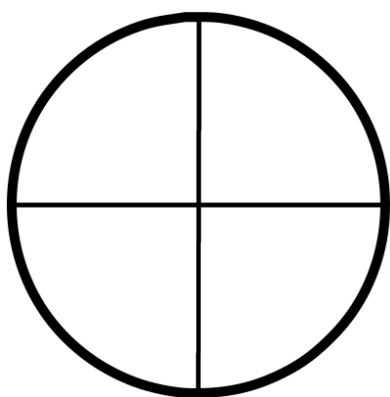
Endnu en gang stillede Luskom sig op foran Lyranos, Valhjarna og Silvia. Endnu engang blev Lyranos harm og sagde, *"Jeg vil give ikke give dig det svar du søger, Luskom født af ingen, for jeg elsker min datter og vil ingen skade lade hende lide!"*

Luskom råbte i raseri ad Lyranos og trampede i jorden. Himlen blev mørk og vinden blæste op. Han pegede og råbte ondskabsfuldt til Lyranos, *"For evigt må du hade din lyse datter om natten og for evigt må du hade din mørke datter om dagen!"*

Lyranos, som blev ramt af Luskoms forbandelse, kastede ét blik på Silvia under dagens varmende sol, og begyndte straks at jage hende bort, for dagen medførte, at han hadede sin mørke datter. Silvia flygtede ud i mosen, hvor hun kom fra. Valhjarna forsøgte at stoppe sin far, hvis øjne var fyldt med et had, hun aldrig havde set før, men Silvia var borte og ligeså var Luskom. Da Lyranos var faldet til ro, og nu skammede sig over sin opførsel, ledte de efter Silvia, men uden held. Da natten kom, måtte Lyranos låse sig selv inde i sit kammer for at skåne Valhjarna for samme skæbne, men under månen blev han vanvittig kastede sig mod den låste dør gang på gang til den gav efter. Valhjarna måtte flygte, men kom tilbage da solen stod op. Næste nat, bandt de ham til sengen først, og så snart månen stod op, vred han sig og skreg af sine lungers fulde kraft efter sin datter, som han ville myrde. *"Evigt være du forbandet, Valhjarna! Måtte jeg drikke dit blod og knuse dine knogler!"* Om morgenen helbredte Valhjarna hans slidsår med urter og magi, kun for at det hele kunne gentage sig.

Normark

Da Normark kom til verden, kravlede han ad de gange Luskom og Lyranos tidligere også havde kravlet ad. Den verden, der gik ham i møde, var skønnere end hvad hans øjne kunne bære. Han fandt det naturligt at skabe sit hjem ved foden af en stor ældet eg. Intet forstyrrede ham, dog var der et sted, hvor han aldrig satte sine spor. Han havde kun set det fra afstand, når han stod på toppen af bjerget, altså Gru. Her kunne han se et stort område af skovene ligge sort hen, som om alt var brændt, men stadig stod der. Sort og koldt så det ud, så Normark betrødte aldrig den del af skoven. Han lagde sine samlerruter langt fra dette sted.

Han brugte dage og nætter på at vandre langs disse ruter, hvor han samlede bær, frugter, rødder og andet spiseligt. Normark levede et stille liv uden kontakt med nogen. Han fandt det ikke hårdt, han havde det faktisk godt med kun at være sig selv. For når der nu kun var ham, var der intet at brydes om. Han gjorde som han ville, fulgte årets cyklus, brugte og gav til naturen. Årene gik, og Normark lærte mere og mere om planterne og til sidst en dag forstod han at dyrke dem. Han dyrkede marker større end nogen mand til denne dag endnu har set, passede kæmpe vinmarker og såede lange rækker af frugttræer. Normark levede med og af naturen. Hans opdyrkede jorde strakte sig langt ud over vor verden. Normark elskede det han havde skabt, han passede og plejede

sine agre. Men samtidig nød han også sine lange ruter ud i landskabet hvor han samlede det, der ikke kunne findes på hans store marker, nemlig bær og urter som ingen agre kunne gro.

En dag kom han til et område som var opdyrket og holdt samme måde som hans eget. Han så sig lidt om, men kunne ikke se noget liv og vendte så forundret hjem til sine egne enge. Normark kunne ikke styre sin nysgerrighed for det nye område og begyndte at udforske mere og mere af det. Nede ved en lille sø, så han en dag den skønneste skabning. Dette var Valhjarna. Normark var betaget og overvældet af dette væsen. I

dagevis vendte han tilbage og studerede den skønne kvinde, og undrede sig over, om det virkelig kunne være hende, som havde dyrket og plejet disse jorde. Efter to uger, besluttede Normark sig for at følge hende tilbage til hvor hun kom fra. Han fulgte hende til et lille hus, hvor han lige nåede at se hende stoppe i døren.

Ud trådte en ældre og dog yndefuld mand med en tung stav i hænderne, og selvom Normark havde skjult sig godt, talte Lyranos direkte til ham. *"Er du kommet her for at tage min sidste datter fra mig?"* spurgte Lyranos alvorligt, og Normark trådte frem fra sit skjul.

"Nej, jeg er jo netop kommet her for at vise, at jeg intet ondt har i sinde," sagde Normark. Lyranos så ham an og fornemmede ingen ondskab i hans hjerte. Han introducerede sig selv og hans datter Valhjarna, men da de spurgte om Normarks navn, blev Normark tavs, for på dette tidspunkt var han blot en mand uden et navn. Han havde navngivet alt omkring sig, men aldrig sig selv. Han tænkte over hvad han holdt mest af, vinmarkerne og de høje frugttræer, men altid havde det nu været den store mark oppe nordpå. Derfor gav han sig selv navnet *Normark*.

Fra den dag blomstrede et venskab. Lyranos og Normark udvekslede hemmeligheder om at høste og så, Normark var endnu betaget af Valhjarna og hendes lyse sind. Valhjarna glædedes over mere selskab til sin far og hende. Lyranos, Normark og Valhjarna levede deres liv med solens rytme over jorden. Gru lå i sin dybe søvn, uvis om hvilke begivenheder, der var fundet sted og hvilke der skulle til at ske

Dværgene

For Lyranos, Silvia og Normark, var hundredevis af idylliske år passeret. Markerne og vingårdene blev større og mere overdådige. Normark havde imidlertid klogt og kløgtigt lært, at bruge nogle af dyrene til sin fordel. Han lærte, at udnytte heste, grise, køer og får, og hans fremgang blomstrede. Lyranos skabte ikke blot meget og stort, men derimod også smukt og overdådigt. Hans gårde og andre værker var arkitektoniske vidundere, hvor træ og sten, endda ædelsten og ædelmetaller, lystrede og gik i harmoni med hinanden, for Lyranos besad den største skabertrang i Ros' minde.

Valhjarna tilså de store skove og skabningerne de husede. Dyrene flokkedes omkring hende, blomsterenge sprang op hvor hun gik, og skoven blev hendes andet hjem. Selvom hun elskede sin fader, var han knap så alene nu, og Valhjarna havde altid drømt om at genskabe de skove, som var blevet offer for Luskoms raseri gennem tiderne. Valhjarna fortalte skovene og dyrene de skønneste historier, ligesom Lyranos havde gjort for hende, da hun endnu blot var af træ.

En dag skete det, at fuglene fra syden bragte hende en meddelelse, Valhjarna knap kunne tro. De store sten, som var trillet af bjergene for mange tusind år siden, var begyndt at røre på sig. Ydermere var de begyndt at rejse sig og vandre omkring, men de var ikke så meget af sten, som de førend havde været, og havde kroppe som de andre, selvom de var robuste og tunge. Valhjarna frydede sig mere end hun frygtede, og drog til markerne for at fortælle fuglenes beretning til Lyranos og Normark.

Gennem magien, skuede Lyranos, Valhjarna og Normark ud over de omvandrede sten, som kaldte sig for dværge. Dværgene beboede egnene omkring bjergene, som de engang havde været en del af, og allerede nu var de travlt optagede af, at hugge og hamre på bjergvæggene. De tre guder undrede sig over, om dværgene var ved at skabe flere af sin slags, eller om de blot ønskede at vende tilbage til hvad de engang var. Ikke desto mindre, passede dværgene sig selv nede i syden, levede af naturen og deres eget hårde arbejde. De drog aldrig mod nord eller for langt mod øst, og levede i uvished om guderne i lang tid.

Gru vækkes

Luskom vandrede og havde gjort det i årevis. Han vandrede altid af de samme lange stier, der nu var blevet til brede, afbrændte veje, han brændte alt på sin vej og nød synet af sine flammer. Silvia sad i sin mose. Hun havde bygget en stor trone op, skabt af rådne stammer og dyng fra mosen. Her sad hun og blev mere og mere bitter, og det sømmede sig ikke for så smukt et ansigt. Alligevel udstrålede hun ynde og magt, som hun sad der på sin trone. Hendes had til sin egen familie voksede, de som havde smidt hende på porten!

En nat drømte Silvia en drøm om en sovende kæmpe, og i drømmen genkendte hun stedet. Den næste morgen vandrede hun til stedet for sit drømmesyn og opdagede til sin store forbavselse, at det store bjerg, hun altid havde kendt, bar tegn af at være en abnorm skikkelse. Skikkelsen, som hun drømte om, og som skulle være hendes hjælpemiddel til at hævne sig på Lyranos og Valhjarna. Der sad hun, og skygger og natten hviskede hende i øret, fortalte om livet i de lysere egne, hvor hendes forbandede far og hendes ynkelige søster levede livet uden nød og klage. Det blussede i hende, når hun hørte om dem. Selvom hun aldrig havde mødt ham, var hun også rasende på nyttilkommeren, Normark, for han havde ikke gjort andet end at hjælpe hendes hadede familie og taget hendes plads.

Men det skulle snart være slut, om hendes drøm da talte sandt! Natten skygger og mosens skabninger havde fortalt hende, at flammerne snart kom hendes vej forbi, og det betød det årlige møde med hendes bejler. Hvert år lagde Luskom endnu sin vej forbi for at anmode om hendes hånd, og hvert år fik han naturligvis det samme svar, men i år skulle det være noget andet. Silvia ventede på den grønne mand, og endelig trådte Luskom frem, imens jorden sprak af tørke under hans fødder. Silvia bød ham velkommen og tiltalte ham "barn af ingen".

Havde det været alle andre end Silvia, ville Luskom have brændt dem på stedet. I stedet sagde han blot, *"Tak spar dig! Du ved hvorfor jeg er her, så hvad er dit svar, vil du dette år være min?"*

Altid havde Luskom fået ét svar, men denne gang skulle det være anderledes. Hun fortalte Luskom, at hun var villig til at ægte ham, hvis han viste sit værd. Luskom sprang op og ned, klappede med sine små hænder, så flammer stod ud fra dem, og svor at han ville brænde jorden ned for hendes skyld, men så nemt skulle han ikke slippe.

Silvia bad Luskom om, at dræbe hendes slægt, men at det skulle gøres på en ganske bestemt måde. Hun bad Luskom om at vandre til bjerget, som hun opdagede altid havde været en sovende kæmpe. Bjerget, som både Luskom, hendes fader Lyranos og den fremmede Normark kom fra. Der skulle han finde den sprække han i sin tid kravlede ud af, og af sine lungers fulde kraft og sin skingre hals skringe derind.

Luskom sprang af sted. Langt om længe ville det lykkes ham at få, hvad han ville have. Han ankom ved bjergets fod. Vejen op var lang, men Luskom sprang fra rod til rod, greb fast, og fæstede sig til hvad der kunne holde ham. Op skulle han, og det kunne ikke gå hurtigt nok. Han søgte og søgte efter den lille gang han engang var kommet fra. Endelig fandt han den, men rødder og buske havde næsten opslugt stedet. Luskom sugede luften ind og skreg af sine lungers fulde kraft, men intet skete. Endnu en gang lod han sin stemme fosse ind i det lille hul. Jorden under ham skælvede, træerne knagede og rødder sprang op fra jorden. Fra oven skred store stykker jord og sten mod jorden.

Bjerget havde rejst sig.

Luskom skreg igen ind i øret på Gru, skreg at han skulle gå mod de mange marker i det fjerne. Gru, som lige var vågnet og ikke kunne se Luskom, troede straks at det var hans tanker, og gik mod det fjerne som hans tanker havde sagt han skulle.

Gru vandrede på Luskom's opfordring til markerne og gårdene, hvor Silvias familie holdt til. Endnu engang faldt der store kampesten fra Gru som han gik, ikke ulig dengang han vandrede for første gang. Allerede på lang afstand, kunne man i jorden mærke det omvandrede bjerg der var Grus rystelser som en advarsel. Valhjarna bad skovens dyr om at flygte i sikkerhed, og selv dværgene i syd kunne mærke verden skælve. I en hel dag fra da de mærkede rystelserne, stod Lyranos, Valhjarna og Normark og ventede, med våben og magisk magt, imens Grus bragende fodtrin kom tættere og tættere, til man til allersidst kunne se ham nærme sig over horisonten. Oppe på Grus skulder sad Luskom endnu og fodrede Gru med tanker. Fra sin sump observerede Silvia stunden gennem et magisk spejl, som Luskom havde overrakt hende som en gave. Dette var således hun ønskede at de skulle udslettes, og hvis Luskom også faldt i kampen, var det blot endnu bedre. Silvia, den mørke gudinde, glædede sig ved tanken om, at hun havde udrettet alt dette fra sin trone, for så kløgtig var hun netop.

På den dag stod et stort slag, et enormt slag mellem guderne og deres magt. Den dag i dag, fortæller man stadig vidt forskellige historier om slaget, men én ting er sikkert: verden ville fra dén dag ændre sig gevaldigt. De fleste fortællinger er dog enige om, at slaget sluttede brat, da gudernes samlede styrke kolliderede, og kraften spredte sig i form af et blændende, hvidt lys vidt og bredt, ja selv til Silvia i sumpen, men ikke til dværgene i syd. Alt, der blev opslugt af lyset, forsvandt fra Ros.

Den anden verden – gudernes nye rige

Guderne vågnede hver især op i et fugtigt og koldt mørke. Da Normark vågnede, følte alt forkert. Han vågnede op kold og afkræftet, og den sol, der normalt vækkede ham, var væk. Hele hans liv var nu borte. Alt var mørkt omkring ham, og han famlede sig frem i mørket hvor han stødte benene mod store, hårde sten. Fortumlet og forslået vaklede han mod det, han så som en lysning. Da han kom dertil, skuede hans øjne et syn de aldrig nogensinde ville glemme. Alt han kendte var væk. Jorden var blevet kold og grå, som var den af sten. Så langt øjet så, kunne han kun se den golde jord. Dog strakte otte høje bjergtinder sig op langs horisonten, inklusive det han selv befandt sig på. Himlen var af samme grå farve som jorden og flød sammen i et. Normark kunne ikke begribe, hvad der var hændt. Han sørgede over sin skæbne, for alt hvad han elskede og holdt af var frataget ham. Han bevægede sig ikke ud af sin grotte, levede kun af det vand, som løb ned langs hulens kolde vægge.

Da Silvia vågnede, havde hun kigget rundt efter den, der havde fjernet hende fra hendes mose. Hvem bildte sig ind at gøre dette mod hende? Hun rejste sig og vandrede rundt i sin grotte. Hun fandt til sin overraskelse den trone, der havde stået mosen. Hun stillede den længere inde i bjergets indre, for mørket tiltalte hende mere end noget andet. Her kunne hun i fred og fordragelighed være alene med mørket, uden at bekymre sig om nogen længere. Ikke Luskom, ikke Lyranos, og bestemt ikke Valhjarna.

Da Valhjarna vågnede, hørte hun sin faders rolige åndedrag ved sin side. Hun fumlede sig ud af den grotte, de var havnet i, ligesom Normark, hvor et trist syn mødte hende. De grønne skove og egne hun engang kendte var forsvundet, erstattet af en gold jord, der næsten smeltede sammen med himlen. Hun vendte tilbage til Lyranos, der var vågnet, og fortalte trist, at deres hjem og alt det de kendte var forsvundet. Lyranos slog sine hænder i grottens jord af magtesløshed. Hvor kunne hans egen datter, Silvia, gøre sådan mod sin egen familie? Valhjarna længtes efter skovene og den smukke sol. For det eneste der viste sig i denne verden var det samme golde landskab. Af og til slog hun et smut forbi Normarks bjerg, for han nægtede endnu at forlade det, og han var grå og tom for al den livlige iver, han havde besiddet engang. I sin

daglige søgen på noget skønt og smukt, kom Valhjarna til Silvias bjerg. Hun vandrede op til bjergets indgang, hvor hun fandt Silvia på den samme trone, hun havde siddet på i sin sump. I sin fortvivlelse tiggede og bad Valhjarna sin søster om en forsoning, men Silvia afviste hende koldt.

Luskom kunne ikke finde sig tilpas i sit bjerg eller de golde egne, han kunne se fra toppen af bjerget. Han var utilfreds og rasende. Der var ingen skove, han kunne brænde af, eller noget som helst andet. Kun grå, kedelig og ildfast jord. Han nægtede at gå væk fra sit bjerg og hen til de andre, for de lignede jo alle sammen hinanden, så hvad der var at komme efter? Kun Silvia ønskede han at besøge, men hun var harm og afvisende, arrig over at være endt der, selvom Luskom blot gjorde, som hun havde instrueret. Den snu Luskom ville tit sidde og hviske med sin ild i håndfladerne i bjergets indre, hvor han spurgte flammerne om alverdens ting. Skulle han drage ud? Skulle han blive? Var det snart på tide at spørge om Silvias hånd?

Gru havde kigget sig forvirret om da han vågde op til mørke, og uden Lyranos, Valhjarna og Normark som han havde været ved at knuse. Han havde siddet stille en stund og ventet på at hans tanker skulle give lyd fra sig. Da ingenting kom til ham, satte han sig blot for at sove videre, som før Luskom kom til.

Orkerne

Der gik lang tid, men ingen vidste specifikt hvor meget, for i den grå verden var tiden som frosset. Lyranos og Normark virkede til langsomt at sygne hen i håbløsheden, men Valhjarna ledte stadig desperat efter noget i denne nye verden, som kunne bringe dem hjem eller overbevise de andre om at gøre denne verden lige så smuk og frodig. En dag fandt Valhjarna det spejl, Silvia havde brugt til at holde øje med dem, og i spejlet så hun endnu engang deres gamle hjem, så farverigt og skønt. Hun så dværgene, som havde huse og familier for foden af bjergene, og hun så, at de store klumper af sten og jord, som var faldet af Gru i hans vandren, nu også havde rejst sig og gik omkring. De var store, større end dværgene, lavet af solid sten og med kæmpe hugtænder som det vildeste dyr. På deres primitive sprog, kaldte de sig selv orker. Modsat dværgene, følte orkerne ikke meget formål fra starten af. De første orker gik forskellige retninger. Mange forsvandt ind i skovene, andre igen levede ved vandet eller i ørkenen. Andre gjorde ligefrem præcis det samme som Gru, og lagde sig til at sove og blev til sten på jordens overflade.

Elverne

Valhjarna blev forskrækket ved synet af orkerne i hendes skove. Hun tog spejlet og bar det så hurtigt og forsigtigt hun kunne tilbage til sin fader. Hun viste ham dværgene og orkerne, og Lyranos kunne mærke en gammel ild blusse op i sig, ved tanken om at de skulle invadere hans værker. De viste Normark det samme, og hans øjne lyste blot op ved synet af deres gamle verden. Som dagene efterfølgende passede, gik Valhjarna og sukede efter skovene, hun af og til observerede gennem spejlet, og hun ønskede inderligt, at nogen eller noget, kunne tage sig af skovene og deres beboere i hendes fravær. Lyranos, som sjældent tillod sin datter at mangle noget, besluttede sig for at hjælpe hende. Sammen observerede de skovene gennem spejlet, og Lyranos vendte sig til sin datter og sagde, "Valhjarna, min skønne datter, mit smukke værk, du som har været ved min side nat og dag, jeg skænker dig i dag min magt til at skabe, så dine skove kan forblive trygge og underfulde."

Valhjarna, hvis hjerte svulmede af lykke over at se sin fars gamle glød og over at modtage sådan en gave, tog Lyranos' hænder i sine egne, mærkede hans kræfter strømme igennem hende og begyndte at synge en sang så vidunderlig at den lokkede Normark ud af sin grotte. Valhjarna sang til sit hjertes begær, hun sang om de historier, hun havde fortalt i skovene, og hun sang om et folk så yndefuldt, smukt og retfærdigt, at skovene aldrig skulle frygte noget i hendes fravær. Hun sang om et sted, der havde optrådt i mange af

hendes historier, et sted hun havde døbt Timara. Således sang Valhjarna, med hjælp fra sin far, elverne ind i eksistens, og de trådte ud fra skovene i øst og var så smukke som Lyranos og Valhjarna selv, thi Valhjarna havde skabt dem i sit billede, og hun var skabt i sin faders billede. Elverne vidste i deres hjerter allerede dér, at deres opgave var at beskytte de østlige skove fra dværge, orker og hvad der ellers måtte komme.

Goblinerne

Luskom havde i mellemtiden observeret Ros gennem sin egen magi, for han havde aldrig mistet gnisten, og behøvede ikke et magisk spejl til hjælp. Ilden i ham brændte blot varmere og voldsommere som tiden gik. Han var langt fra at sygne hen, men da han så elvernes indtog på Ros, blev den spinkle, grønne skabning næsten lige så rasende at han blev tosset. Først var der den arrogante Lyranos og hans knap så skønne datter, og nu var der et helt folk af dem? Luskom rasede. Han havde det som om han skulle eksplodere, og af gammel vane løftede han hænderne og skreg af sine lungers fulde kraft. I den gamle verden slog et lyn ned i et træ, ligesom dengang, og Luskom så forbløffet til fra den grå verden. Luskom opdagede, at han ligesom Lyranos og Valhjarna stadig kunne påvirke den anden verden, og han frydede sig så det slog gnister. Snart lod Luskom lyn efter lyn regne ned over Ros. Det lignede og tordnede i flere dage, og efterhånden begyndte skabninger at rejse sig af asken de steder lyn havde mødt jord, og hvor skovene gav efter for flammerne. Luskom så til, imens disse nye skabninger, goblinerne, som var lige så nysgerrige, grønne og destruktive som ham selv, blev til som et resultat af hans vrede og magt.

Sortelverne

Luskom drog til Silvias bjerg og berettede hvad han havde set og gjort. Han viste hende, hvordan hun kunne skue over Ros, ligesom han selv gjorde. Silvia, der stadig ingen forsoning ønskede med sin far og søster, brød sig ikke om nyheden. Så nu skænkede Lyranos altså også Valhjarna et helt rige og et helt folk? Hun skulle vise dem. Hendes og Valhjarna havde altid været som nat og dag, og nu tilhørte de natten og dagen respektivt. Det var kun passende, når nu Valhjarna havde skabt et folk, der kunne nyde dagen, at Silvia skabte et modstykke, der kunne udnytte natten. Luskom's skabninger var imponerende; de var hurtige og udspekulerede, lige så intelligente som orkerne var mægtige, men de var trods alt dét – Luskom's. De lignede ham – forfærdeligt grimme, i Silvias egen optik – og Silvia brød sig ikke mere om dem end hun var nødt til. Hendes opmærksomhed faldt på den mørke mose, hvor hun selv havde siddet på sin trone, da de alle endnu befandt sig i Ros. Hun sagde: *"Mit folk vil være smukkere og stærkere end deres. Natten og mørket er den kraft, der vil stå mig bi, og ud af mørket og tågen vil I blive formet, mine børn!"* Tågen i mosen voksede sig tættere og tættere, og ud af den trådte sortelverne. Yndefulde som elverne, men med et sind formørket af deres skabers had. Hvor deres lyse søskende var bosat i øst, drog sortelverne mod nord.

Mennesker

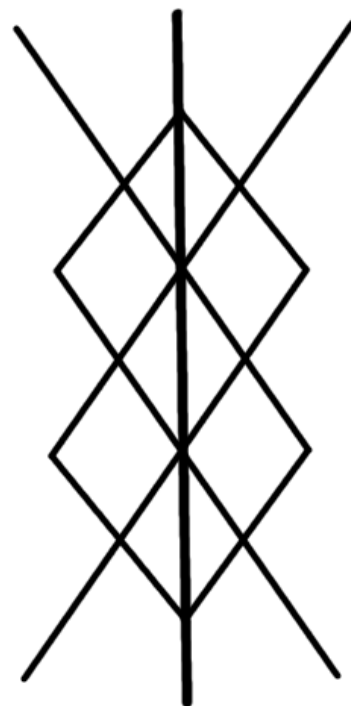
Sortelvernes indtog på det nordlige Ros var ikke velanset af Normark. Det var der størstedelen af hans skaberværker befandt sig, og han blev fyldt med en vrede, der sjældent blev set fra hans side. Hvad ville disse nye væsner ikke gøre ved hans stormarker, hans vinmarker og frugttræsplantager? Desperat søgte han Lyranos og Valhjarnas hjælp, men de var for optagede af at våge over deres elvere i øst. Normark satte sig for at tage sagen i egen hånd. Lyranos havde skabertrang, men ligeså havde Normark selv. Han samlede alle elementerne – jord, ild, vind og vand – og formede menneskerne af det. Allerede fra deres skabelse, var de mangfoldige og talrige, så talrige at de hurtigt fik gennet orkerne, der endnu vandrede uden formål, mod syd, så Normarks værker kunne forblive uberørte af forkerte hænder. Sortelverne lod sig til gengæld ikke fordrive lige så nemt, for de havde gjort krav på nord for først. Således startede den evige konflikt

mellem mennesker og sortelvere om, hvem der skulle herske over det nordlige Ros. Også selvom menneskerne så småt begyndte at danne deres egne små kongeriger, som senere blev samlet som ét rige, og imens sortelverne tog til underverden, kunne og kan kampen om norden endnu blusse op.

De ophøjede guder

Skarmarl

Før Skarmarl blev den gud, vi kender i dag, var han en galder. Ikke hvilken som helst galder, men en Højgalder. Dengang var de blot fire, for det var lang, lang tid siden. Før Hykil, ja endda før Tjørnen selv. Med de tre andre Højgaldere, vågede Skarmarl over Kædens Smedje og dens indbyggere. De vejledte indbyggerne i Smedjen, forkyndte Valhims ord, men det virkede altid til, at garkerne, gudernes præster, stod ved porten og truede deres eksistens. Skarmarls engang så stolte folk var reduceret til et folk, der var nødt til at gemme sig, og han fandt det uacceptabelt. De andre Højgaldere forstod i Skarmarls optik ikke, at de var nødt til at tage verden tilbage med magt. Men Skarmarl forstod... Han forstod, at verden stod til at ændre sig, og hvis den absolut skulle ændre sig, så kunne den lige så godt ændre sig på hans måde. Udspekuleret som han var, lykkedes det ham at få adgang til Den Store Galderbog, et af de helligste relikvier i Kædens Smedje, der var rygtet til at indeholde blandt andet hemmeligheden bag evigt liv. I sin higen efter flere kræfter, rev han en enkelt side ud af bogen, men de andre Højgaldere opdagede ham og agtede at tage ham til fange for hans forbrydelse. Skarmarl flygtede fra Smedjen med den afrevne side – han søgte tilflugt hos sortelverne, med løftet om magt og evigt liv, hvis de hjalp ham. I mellemtiden havde beretningerne om Skarmarl og hans bedrifter vundet stor beundring blandt menneskerne. Han blev kendt for sin opportuniste, sit magtbegær, sin store viden inden for magi og sin snedighed. Da sortelverne fik nyhederne om hans omdømme, ønskede de ikke at gøre en martyr ud af Skarmarl. De forrådte ham og udleverede ham til Højgalderne. Som straf, blev han spærret inde i et fængsel af magisk is, hvor han kunne få lov at sidde til han døde en naturlig død. Dog skete der noget utroligt. Som årene gik, blev Skarmarl ej ældre eller svagere. Han led hverken af sult eller tørst, og han døde så sandelig heller ikke. Skarmarl havde ikke blot vundet beundrere, men ligefrem også tilbedere, og de blev flere og flere.

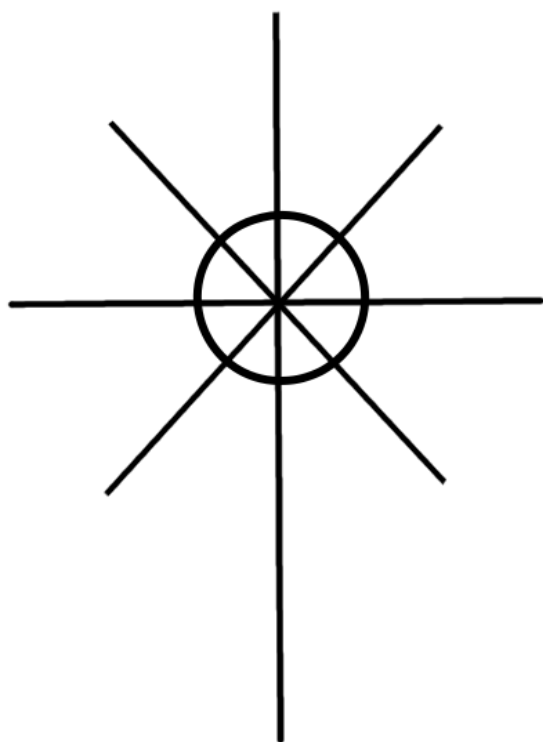

Hykil

Hykil blev født ind i en verden af krig - i et land under besættelse - i året 3763. Sortelverne havde på det tidspunkt, da Hykil blev født, holdt Gallmare, menneskernes land, under deres tyranniske hånd i tyve år. Landet var udpint og ingen så nogen fremtid for menneskernes æt. Blandt en lille gruppe folk var det dog anderledes, og det var der Hykil fødtes. Denne lille gruppe af rige adelsmænd, deres fruer og hirdmænd, havde stået sortelverne imod, men var blevet trængt helt oppe i det nordlige Gallmare. Sortelverne havde ingen interesse i, at indtage denne del af landet, da den grænsede helt op mod bjergkæden og derfor var ubrugeligt for dem.

Hykil voksede op med sin fader og moder over sig. De lærte ham om moral og ære. Et andet emne, de lærte ham om, var kampstrategi og krig. Deres lille del af Gallmare var ustandseligt under angreb fra mindre grupper af løsrevne sortelverne, så det var et medfølge i hans opdragelse, at lære om denne kunst. Hykil lærte hurtigt stålet at kende. Det varede ikke længe før han selv stod for træningen af krigere. Rygter om en sejrsherre, der gik op imod sortelverne, fik flere mennesker til at flygte fra sortelverne, i håb om at kunne slutte sig til denne leder.

En dag skete det, som skulle starte løsrivelsen af en hel race. En snigskytte var blevet udsendt af sortelverne; ingen vidste hvorfor, men dennes formål var, at sende en pil i Hykils fader. Måske troede sortelverne, at det var ham, som havde sat sig op imod deres tropper. Det lykkedes snigskytten, og Hykils fader faldt om med en pil i ryggen. Ingen havde ventet det, ingen havde set den sortklædte skikkelse snige sig ind over muren. Hykil blev indhyllet i smertelig sorg. Samme dag som mordet var sket, samlede han sin faders sværd op og beordrede alle hans mænd klar til kamp. Fortællinger siger at, da alle mænd var klar til kamp, stod der en linje, på længde med den mur de havde bygget op, for at holde sortelverne ude af deres lille del af Gallmare. Sagn fortæller også, at vreden i folket var så stor at hele den lange mur faldt for deres fødder, da de marcherede frem og slog sortelverne tilbage. Linjen holdt i to måneder og stoppede først, da Hykil satte fod i Midterlandet.

Gallmare var frigjort og var endnu engang betrådt af mennesker med stolthed. Men landet var blevet ødelagt mens sortelverne herskede, for de havde udpint jorden. Der var ingen form for struktur tilbage i landet. Dette gjorde at menneskene hurtigt blev splittet. Hykils folk var naturligvis deres leder tro, men der var andre, som havde selviske planer. Folk der drømte om enevældig magt. Hvem skulle have tronen? Den gamle kongeslægt, Kons slægt, havde Sortelverne gjort et brat stop for, ved et bagholdsangreb på slottet. Krig begyndte atter i landet; rivaliserende stormænd bekrigede hinanden. Hykil havde sat sig på det sydligste af Gallmare som konge der, men havde ikke mænd nok til at kunne holde landet under sit øje. Tiderne blev igen frygtelige i Gallmare. Den største trussel var nu blandt dem selv, hvor den før havde været en udefrakommende. En del af befolkningen havde sat deres egne mål, specielt blandt Skarmarl-tilbederne. Hykil, der selv var blevet gammel og ældet, åndede ud på sit leje, mens det så værst ud for hans del af riget. Hykil døde i år 3852. Han blev 89 år gammel. Dog var døden ikke Hykils endeligt.

I en anden verden

Da Hykil vågnede op, var verden ikke som han huskede den. Alt var anderledes og umådelig tomt. Hykil frygtede, at han var endt i Helheim - hans straf for ikke at forene Gallmare efter at have befriet det - men han ville senere indse, at han var vågnet i gudeverden. Det sidste han huskede, var hans familie der var samlet om ham, idet han drog sit sidste suk. Han var ikke længere gammel og grå, men ungdommelig og frisk, som da han havde befriet Gallmare fra sortelverne.

Han gav sig til at vandre og vandre, indtil han ankom til et bjerg, som fangede hans opmærksomhed, i modsætning til alle de andre bjerge. Da han klatrede op, fandt han en gammel og svagelig mand i en klippehule, hvor han sad og jamrede sig. Hans blålige tøj var blegnet og pjaltet, men Hykil, som var en nådig mand, forsikrede denne fremmede om at han var en ven og ikke en fjende.

Manden, som til Hykils store forbløffelse var Normark, fortalte Hykil om afguden Skarmarl der havde styrket sit greb om menneskene, taget hans tilbedere, og derved svækket ham. Hykil havde i sit nyligt afsluttede liv hørt om Skarmarls selviske tilhængere, og lovede Normark at hjælpe ham.

Hykil fandt og konfronterede Skarmarl, der var sluppet ud af det isfængsel, de andre Højgaldere havde fanget ham i. De kæmpede en brav kamp, der rystede gudeverden - Hykil med sin umættelige kampånd, og Skarmarl med sin stærke magi. Skarmarl indså til sidst, at Hykil var for stor en trussel, og valgte at flygte for at kunne kæmpe en anden gang. Mange sagn mener, at Skarmarl erklærede Hykil sin fjende den dag.

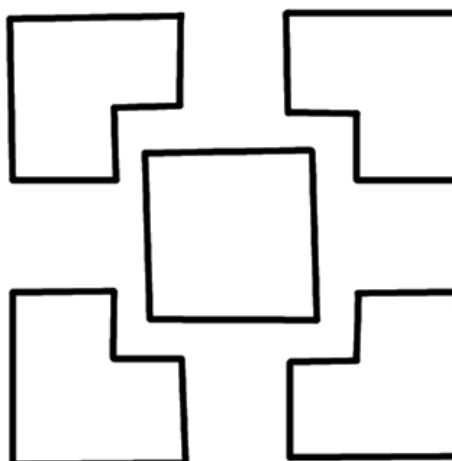
Hykil vandrede tilbage til Normark, men i stedet for at finde en svag og gammel på mand, fandt han en ung og rask mand i stedet. De blå klæder var nu flotte og elegante, og ansigtet viste en viljestyrke, der ikke havde været der før. Normark takkede Hykil, og de svor begge en alliance med hinanden, skulle svære tider vise sig igen. Normark lærte Hykil og gudernes verden, det at være en gud og om tilbedere. Gallmare havde i mellemtiden forenet sig under den nye kongeslæggt, Rosenskjold. Byen Jystra, som havde været Hykils kongerige i livet, var blevet omdøbt til Hykla i hans ære. Senere rejste Hykil til det bjerg, han senere ville finde sin plads på, ligesom de andre guder.

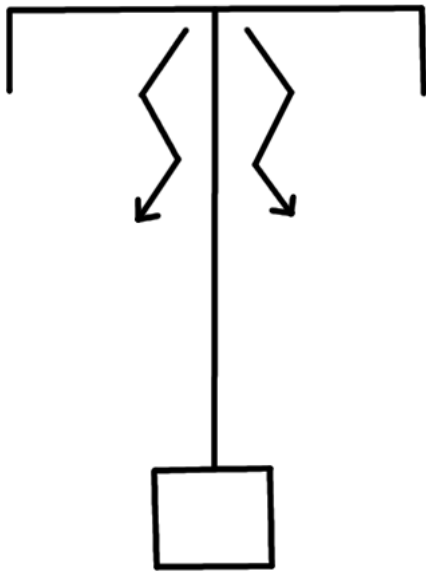
Garm og Toris

Hykil og Skarmarl skulle dog ikke blive de sidste ophøjede guder. I Ros var der imidlertid også problemer for dværgene. Længe havde dværgene bedrevet krig med frygtssomme væsner: drager. En af de sidste store drager fra fordums tid, Tauk, var især grusom. Fra sin plads på sit bjerg, hærgede og raserede hun alt og alle omkring. Ikke nok med, at landene og byerne måtte lide under hendes nådesløse angreb, men handelsruterne var også lukket ned, fordi ingen turde rejse gennem området tæt ved bjerget. Udover de tårnhøje dødstal led menneske- og dværgebyerne derfor også af sult og fattigdom. Det var især udtalt for Dræsk, hvis eneste nærmeste nabo er Orksla.

Dværgenes konge, Garm, svor at gøre en ende på sit folks lidelser en gang for alle. For sit folk havde han gjort én ting klart: enten døde Tauk, eller også døde det dvæske folk med værdighed. Med størstedelen af den samlede dvæske hær, drog han mod den dragebesatte hede for at udfordre Tauk en sidste gang. Med ham var også hans hustru, Toris, hvis kyndighed ud i de helbredende kræfter kun blev overgået af hendes kærlighed til sin mand.

Flere tusinde dværge måtte lade livet under det skæbnesvangre slag. Legenden fortæller, at Garm og Tauk utrætteligt stred i syv dage og syv nætter. Til sidst gik sejren dog til Garm. Den store drage var endelig besejret. Stedet, hvor slaget stod, døbte han Tauks Hede, og med sejren erklærede han det erobrede land dværgeterritorie – og det sidste hvilested for mange modige dværgekrigere.

Efter sejren, måtte Garm dog også selv bukke under for sine sår. I mange dage lå han døende, alt imens Toris blev ved hans side og plejede ham. Hun undlod at spise og sove, selvom hun også selv var på dødens rand af udmattelse, efter at have helbredt og beskyttet under det store slag. Selvom kongeparret ikke blev dræbt af Tauk, døde de trods alt sammen. Garm af sine sår, og Toris af udmattelse.

Hvorfor de blev ophøjet til guder, er et veldiskuteret emne den dag i dag. Nogle mener, at deres voldsomme mod, som ledte til en af de største sejre i Ros' historie, deres altoverskyggende kærlighed til deres folk og hinanden, er at takke.